TEN ROOMS OF THE MIND

MADNESS

Excess

GILLETTE-BRJÁLÆÐI

Óhóf

TÍU HERBERGI HUGANS

Það er til hús sem hvert og eitt okkar býr í án þess að hafa nokkurn tíma valið það.

Það hefur ekkert heimilisfang. Það er á engu korti. Samt þekkjum við það betur en nokkurn stað sem við höfum í raun búið á. Inni eru tíu dyr.

Sumar opnum við á hverjum degi án þess að taka eftir því.

Öðrum höldum við læstum og látum sem þær komi okkur ekkert við.

Og svo eru herbergi sem við byggðum ekki sjálf en berum samt einhvern veginn innra með okkur. Þetta er ekki kenning.

Þetta er ekki sálfræðihandbók sem safnar ryki uppi í hillu.

Þetta er frásögn manns sem gekk um þessi tíu herbergi, eitt af öðru, oft án þess að vita hvar hann var, og sem nú, með nokkur ár til viðbótar á herðunum, reynir að lýsa þeim nákvæmlega eins og hann upplifði þau.

Tíu dyr.

Ég opnaði þær allar.

Sumar af forvitni.

Sumar treglega.

Sumar ekki fyrr en of seint var orðið að snúa við.

Ef þessi herbergi virðast þér kunnugleg er það ekki af því að þau segi mína sögu.

Það er af því að einhvers staðar djúpt inni segja þau líka þína.

Ferdinando

BRJÁLÆÐI – Óhóf

Þau kölluðu mig brjálaðan.

Oftar en einu sinni.

Stundum af því að ég hugsaði of mikið.

Stundum af því að ég fann of mikið til.

Og stundum einfaldlega af því að ég sá hlutina frá öðru sjónarhorni.

Með tímanum áttaði ég mig á því að brjálæði er oft merkimiðinn sem við setjum á það sem við getum ekki flokkað.

Samt er til tegund brjálæðis sem fæðist af of mikilli næmni.

Af of miklum spurningum.

Af vanhæfni til að sætta sig við yfirborð án dýptar.

Brjálæði er herbergi þar sem hugsunin hleypur hraðar en tungumálið.

Þar sem tilfinningarnar koma allar í einu.

Þar sem hjartað getur ekki lokað dyrum sínum.

Hver sá sem fer þar í gegn kemur aldrei óbreyttur út.

Því hann hefur séð eitthvað.

Og það sem hefur verið séð verður ekki óséð.

Margir trúa því að brjálæði sé andstæða greindar.

Ég er ekki sannfærður.

Stundum eru þau náskyld.

Stundum er brjálæði greind sem nær sínum ystu mörkum.

Punkturinn þar sem ekki er lengur hægt að halda henni í skefjum.

Þar sem hún sér of mörg tengsl.

Of margar merkingar.

Of mikinn veruleika í einu.

Og þegar það gerist nægir tungumálið ekki lengur.

Aðeins látbragð – eða þögn – er eftir sem ófullkominn túlkur.

Ferdinando